

повідний до практичних потреб людства.

Як висновок можна зазначити, що в умовах сучасних реалій соціальні технології є способом ефективного вирішення проблем, спрямованих на гармонізацію соціального, економічного та екологічного розвитку територій, на вдосконалення структури, а також механізмів функціонування соціальних елементів і систем в цілому на різному рівні. Таким чином соціальні технології є дієвим інструментом сталого розвитку, тобто процесу економічних і соціальних змін, при якому використання природних ресурсів, напрямки інвестицій, орієнтація науково-технічного розвитку, розвиток особистості та інституційні зміни узгоджені між собою і зміцнюють нинішній і майбутній потенціал для задоволення людських потреб і прагнень. Соціальні технології в контексті управління сталим розвитком територій – це фокусування виключно актуальних завдань, які мають вирішуватися всіма мешканцями і керівництвом громади для забезпечення високої якості міського середовища, високої якості життя, рівноваги міста і природного середовища.

1. Стефан П. Робінс. Основи менеджменту / Стефан П. Робінс, Девід А. Де Ченцо; пер. з англ. – Київ: Основи, 2002. – 670 с.

СОЦІАЛЬНЕ ПАРТНЕРСТВО В УКРАЇНІ

Мацегора Н.В.

Науковий керівник – Нохріна Л.А., канд. техн. наук, доцент

Сьогодні в Україні відбуваються зміни і реформи у багатьох сферах діяльності з метою підвищення рівня економіки країни, посилення конкурентоспроможності українського продукту на міжнародних ринках, правового регулювання ділових і трудових відносин. Важливим питанням є необхідність суспільства досягнути соціального балансу між найманими працівниками, власниками і державою. Наразі в нашій країні відбуваються процеси формування колективного трудового права, при цьому питання соціального партнерства набуває все більшої актуальності.

Інститут соціального партнерства існує для координації соціально-економічних інтересів колективів найманих працівників та колективів роботодавців, а також між ними і державою, головною функцією якого є регулювання соціально-економічних відносин від національного рівня до конкретного підприємства. Соціальне партнерство є одним із принципів діяльності суб'єктів колективних трудових відносин і правовим інститутом.

Впровадженням і регулюванням соціального партнерства в Укра-

їні займаються такі компетентні органи як Національна рада соціального партнерства, Національна служба посередництва і примирення. Ідея соціального партнерства акцептована країнами з розвинутою ринковою економікою вже дуже давно, і за цей час зайняла важливе місце в соціально-трудових відносинах. В основі відносин соціального партнерства полягає колективний інтерес сторін.

У світі існує дві моделі соціального партнерства, які відрізняються організаційно-правовим механізмом, — це біпартизм і трипартизм. В країнах, де вплив держави на регулювання трудових відносин незначний, використовується біпартизм, тобто двостороння співпраця між об'єднаннями роботодавців і організаціями працівників. В таких відносинах держава може лише спостерігати або допомагати при вирішенні соціальних конфліктів. У випадку якщо держава є одним з повноправних соціальних партнерів практикується інша модель — трипартизм (співпраця трьох сторін).

Соціальне партнерство має низку основних завдань: вирішувати питання зайнятості населення, створювати необхідні та нові робочі місця, організовувати оплачувані громадські роботи, запобігати безробіттю населення; застосовувати найману працю з дотриманням техніки безпеки та конституційних вимог.

Форми соціального партнерства такі, як колективні договори, виробничі наради, ради трудових колективів, впроваджені й українським суспільством. Але останнім часом з розвитком ринкових відносин виникла потреба у створенні нового правового механізму колективних відносин.

Наказом Президента України від 23 травня 1993 р. було створено Національну Раду соціального партнерства; 1 липня 1993 р. прийнято Закон України «Про колективні договори і угоди»; з 1993 р. прийнято численні Генеральні угоди між Кабінетом Міністрів України і профспілковими об'єднаннями України.

За Наказом Президента від 17 листопада 1998 р. створена Національна служба посередництва і примирення.

Декларація про створення Конфедерації роботодавців України була підписана 16 жовтня 1998 р. Вона потрібна для проведення єдиної узгодженої політики соціально-трудових відносин промисловцями і підприємцями; здійснення переговорів з профспілками на національному рівні з метою укладання Генеральної угоди; відстоювання своїх інтересів і захисту корпоративних прав щодо розвитку національного товаровиробника; погоджування дії учасників щодо політики зайнятості, заробітної плати, соціального страхування, охорони праці тощо.

Специфічними ознаками соціального партнерства є три аспекти:

колективний інтерес усіх суб'єктів даних відносин; організації колективних відносин у сфері застосування найманої праці; колективний характер суб'єктів сторін соціального партнерства.

Сьогодні соціальне партнерство є невід'ємною частиною сучасного суспільства, отже і наша держава повинна прагнути до розвитку соціального партнерства. Одним з пунктів розвитку соціального партнерства є створення галузевих об'єднань роботодавців.

Україна активно впроваджує принципи соціального партнерства на всіх рівнях ринкових і ділових відносин, починаючи з державного. Такі дії призводять до розвитку держави, покращення відносин в українському суспільстві та дипломатичних відносин з іншими країнами. Соціальне партнерство, безперечно, є одним з рушіїв прогресу і процвітання.

1. Corporate social responsibility. A business contribution to sustainable development. European Commission Directorate-General for Employment and Social Affairs Unit D.1 Manuscript completed in July 2002 Employment and Social Affairs. – Access mode: http://europa.eu.int/comm/employment_social

2. Меморандум про соціальну відповідальність бізнесу в Україні, затв. рішенням громадського об'єднання «Форум соціально відповідального бізнесу України» 16 грудня 2005 р.

ПЕРЕВАГИ ТА НЕДОЛІКИ СОЦІАЛЬНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ БІЗНЕСУ

Глепова А.І.

Науковий керівник – Нохріна Л.А., канд. техн. наук, доцент

Світовий бізнес все більше повертається у бік соціальних проблем як на національному, так і на глобальному рівні. Підприємництво з соціальною метою вважається окремим напрямком економічної діяльності. Посилення соціальної відповідальності бізнесу, заохочення до соціальної активності підприємців є необхідними умовами для створення соціальної солідарності в країні. Соціальна відповідальність бізнесу в економіці – це належна якість товарів і послуг, високий рівень безпеки виробництва, нормальні умови роботи персоналу тощо.

На відміну від закону, соціальна відповідальність не передбачає таких жорстких норм. Проводити таку політику – це добровільний обов'язок; своєрідний суспільний договір між бізнесом, споживачами і владою, мета якого полягає в створенні блага для всього суспільства.

Критерії оцінки соціальної відповідальності бізнесу можуть бути різними, це залежить від різних факторів. Наприклад, сфера діяльності певної компанії, регіон, в якому вона функціонує, її розмір тощо. В якості критеріїв можуть виступати наступні: охорона навколишнього